

## ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

### ԷՐՆ ԶԱՆԳԱԿՆԵՐ

Այն զանգակները երբեմնի, ըսէ՛ք, հիմալ ո՛ր կը հընչեն:  
Միամիտ անցեալը վախճանե՛ր է: Հեծեակներն, նեմակ մեռել,  
Կը հանգչին լուռ ու ձեռնամաճ, զապանին մէջը քեւերնուն:  
Կոյսը փակած է իր աչներն: Պարսէզներուն մէջ մըսերիմ  
Հոգին հակած շուշաններուն՝ այրիացած է բոյրերէն:

Մանկիկը մերկ, սրբութիւնով յարդին վրայ մըստրներուն,

Ա՛լ չի տեսներ մոգ արքաները ոսկերուն զաւ ծընրադիր:

Լուռ է քաղաքը ամբարիտ սրբաներուն սուրբ խրնձողանքին:

Փամուն ասեանն ա՛լ չի լըսեր գողիւնին մէջ քառոզներուն

Արեւնի վեհ վանականին երկաթահունչ ձայնին քընդիւնն:

Ա՛լ մանկական ո՛չ մէկ վըրձին չ'երփնագեղեր, պըսպղուն՝ պայծառ,  
Խորհրդասէսը մասեանին լուսանցքին վրայ էր կոյս երազն:

Հովն, որ կ'անցնի շառաչիւնով, կը լացընէ դասարկ զանաւն:

Ու քանանան, ոսկեփայլ փորուրարին մէջ սեղմըւած,

Կիրակիներն, մինակ կ'ընէ սեղանին վրայ իր պատարագն:

Ասեանն անցած այն տներուն վաղընչական վերափոքրումն

Ա՛լ չի ծաղկիր դըժնեայ դարուն սալաբերուն վրայ հնոսի:

Ո՛վ երբեմնի տներ, որոնք այգին մէջէն կը հընչէին.

Տօնե՛ր, տներ, ու կուգայիք երկինքն ի վար, պըսակազարդ՝

Անուններով սիրուն, ոյց մէջ կասկայիս խոլը կը բըրբաւ:

Ա՛լ համրիչները օրհնըւած, այրիներուն մըխիքաւանք,

Ձը հասկըսին պիտի երբեք մասուրներուն զաւ որբացած:

Ձը կա՛յ այլ եւրս Գողգոթա, որուն մէջը վիշտերն ամէն,

Ովկիանի մը մէջ ինչպէս, ուր կը կորսուին բոլոր գետերն,

Կը սուգէին արցունքներինն աստուածային հեծմերուն մէջ:

Կ'անհետանայ կ'երբայ հաւասքն ազգաց, քընու՛ն ախորական,

Ու ամէնէն յոռի ծառան կ'ըլլայ տունին հրամանասար:

Հովիւին աստղն ալ նոյն կերպով հետախաղաղ է կորսուել.

Ու Նոքրսամը սըզաւոր, արդէն կ'սեսնէ, բեկած սրբով,

Հորիզոնին վրայ խոնարհիլը գոթական իր արեւին:

Սակայն նաեւնչ մը զաւախին կը ծածանի, շիջելամեծ,

Այն երբեմնի ծիրանինն շէկ հուսկողջոյնն արիւնաներկ:

Կը մըսին մեր սիրտերն: Գիշերն կը նըւանէ զմեզ անձկութեամբ:

Լըսէ՛, լըսէ՛ . . . անա կ'երգեն, կ'երգեն վերջին ի խորոցներն:

Ու աւասիկ ձանձրախօսը վեր կ'ելլէ, ձանձրախօսը լուսնային:

Թրգւ. Թ. Ե. Գ.

ALBERT SAMAIN

24 Մարտ 1930, Բարիկ